

vode pocitka

letnik 31, številka 9-10/2015

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

- ENAKOMERNO** 4 Kaj je Jezus povedal grešnim in kaj pobožnim ljudem
- DRAMATIČNO** 8 Kaj, če bi moral biti jaz Noe
- OSREČUJOČE** 20 Daj mi piti
- PREPRIČLJIVO** 32 Njegove rane

PROSEČE 40 Solze kesanja

ENOSTAVNO 42 Brez odpuščanja ni prihodnosti

RAZVESELJIVO 49 Tudi črna kokoš znese belo jajce

MODRO 46 Nauki in modrosti

Peter
Golob,
urednik

Kaj je Jezus povedal grešnim in kaj pobožnim ljudem?

V Svetem pismu je zapisanih precej citatov, ki jih je izrekel Jezus Kristus. Ljudem, ki so se imeli za grešne ali ki so jih drugi imeli za grešne, je Jezus med drugim namenil naslednje besede:

- »Bodi pogumen, otrok, odpuščeni so ti grehi!«
- »Bodi pogumna, hči, tvoja vera

te je rešila.«

- »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek.«
- »Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru in bodi ozdravljena svoje nadloge!«
- »Ne boj se!«
- »Človek, odpuščeni so ti tvoji grehi!«
- »Ne jokaj!«
- »Odpuščeni so tvoji grehi.«
- »Tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru.«
- »Vrni se domov in pripoveduj, kaj vse ti je storil Bog.«
- »Blagor očem, ki vidijo, kar vi gledate.«
- »Vstani in pojdi! Tvoja vera te je rešila.«
- »Spreglej! Tvoja vera te je rešila.«
- »Sin človekov je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno.«
- »Kaj ste preplašeni in zakaj se vam v srcu oglašajo dvomi?«
- »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega

edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil.«

- »Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne greši več!«
- »Za sodbo sem prišel na svet, da bi videli tisti, ki ne vidijo, in oslepeli tisti, ki vidijo.«
- »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ v to?«
- »Ti mar nisem rekel, da boš videli Božje veličastvo, če boš verovala?«
- »Zakaj jokaš?«

Ljudem, ki so se imeli za pobožne ali ki so jih drugi imeli za pobožne, pa je Jezus med drugim namenil naslednje besede:

- »Zakaj v svojih srcih hudobno mislite?«

- »Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.«
- »Koliko več je vendar vreden človek kakor ovca!«
- »Kako morete govoriti dobro, če ste hudobni?«
- »Hinavci!«
- »Motite se, ker ne poznate ne Pisma ne Božje moči.«
- »Gorje vam, hinavci, ker ste podobni pobeljenim grobovom, ki se na zunaj zdijo lepi, znotraj pa so polni mrtvaških kosti in vsakršne nečistosti. Tako se tudi vi na zunaj kažete ljudem pravičnem, znotraj pa ste polni hinavščine in nepostavnosti.«
- »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.«
- »Lepo zametavate Božjo zapoved, da se držite svojega izročila!«
- »Komur se malo odpusti, malo ljubi.«
- »Znotraj ste polni pohlepa in hudobije.«

- »Preiskujete Pisma, ker mislite, da imate v njih večno življenje, a prav ta pričajo o meni. Toda vi nočete priti k meni, da bi imeli življenje.«
- »Sicer pa vas poznam: v vas ni Božje ljubezni.«
- »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.«
- »Skušate me umoriti, ker za mojo besedo v vas ni prostora.«
- »Vi me sramotite.«
- »Če bi bili slepi, bi ne imeli greha. Ker pa pravite: 'Vidimo,' vaš greh ostane.«

Do ljudi, ki so se imeli za grešne ali ki so jih drugi imeli za grešne, je bil Jezus sočuten, usmiljen in ljubezniv. Tudi do ljudi, ki so se imeli za pobožne ali ki so jih drugi imeli za pobožne, je bil Jezus sočuten, usmiljen in ljubezniv. Ampak med zgornjimi Jezusovimi citati je očitno nasprotje: »grešnim« posameznikom je Jezus namenil povsem drugačne besede kakor »pobožnim« ljudem.

V čem je torej razlika?

Kdor je Jezusa prosil sočutja, mu je Jezus pokazal sočutje, kdor je od Jezusa zahteval neizprosnost, mu je Jezus pokazal neizprosnost. Kdor je bil do Jezusa iskren, temu se je Jezus pokazal iskrenega, kdor je bil do Jezusa prekanjen, temu se je Jezus kazal pretkanega. Kdor se je Jezusu zaupal, do tega je bil Jezus zaupen,

kdor je bil do Jezusa oster, mu je Jezus pokazal ostrino. Kdor je kljub svoji krivdi Jezusa prosil usmiljenje, tega se je Jezus usmilil, kdor je od usmiljenega Jezusa zahteval samo resnico, temu je Jezus povedal neizprosno resnico.

Skratka, kar je od Jezusa nekdo pričakoval, to je pri Jezusu našel. S kakršno mero je nekdo ocenjeval

Jezusa, s takšno mero je Jezus ocenil njega. S kakršnimi kriteriji je nekdo gledal na Jezusa, s takšnimi kriteriji je Jezus gledal nanj. Na kakršen način je nekdo govoril z Jezusom, na tak način je Jezus govoril z njim.

Kljub vsemu pa Bog daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim.

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Kaj, če bi moral biti jaz Noe?

»Po veri je bil Noe vpeljan v stvari, ki še niso bile vidne, in v svetem strahu je naredil ladjo, da bi rešil svojo družino. Po veri je obsodil svet in postal dedič pravičnosti, ki je v skladu z vero.« (Heb 11,7)

Tisoče let nazaj je živel Božji pridigar, ki je grešnikom pridigal celih sto dvajset let. Pa ga vseeno ni nihče poslušal, niti se pokesal za grehe, razen njegova ožja družina. Ta Božji

pridigar je bil Noe (Nóah), čigar ime v prevodu pomeni *mirovanje*. V resnici je šlo res za dolgotrajno mirovanje, brez kakih posebnih rezultatov. Kot da je šel ves trud v prazno. O Noetu beremo v stari zavezi, v Prvi Mojzesovi knjigi, od šestega do devetega poglavja. O njem piše tudi apostol Peter: »(Bog) tudi davnemu svetu ni prizanesel. Obvaroval pa je Noeta, enega od osmih, glasnika pravičnosti, ko je poslal potop na svet brezbožnih.« (2 Pt 2,5) Vesoljni potop je tema, o kateri ljudje radi špekuliramo. Vendar naglašam, da so znanstveni dokazi v prid Svetemu pismu, a zdaj ne pišem o tem. Vseka-

kor pa Sveto pismo ni znanstvena knjiga, zato velika ladja in velik potop ne smeta zasenčiti velika Boga.

Gre za eno najbolj grozljivih in tragičnih zgodb opisa Božje jeze v Svetem pismu. A zanimivo je, da je ista voda, ki je brezbožni svet uničila, Noeta rešila. Pisec Boga opisuje antropomorfno. Zaradi lažjega razumevanja mu prisoja človeške lastnosti. Sporoča nam, da se Bog z grehom ne šali in da misli do konca resno. Da greha ne tolerira. Ljudje pa se vseeno nismo spremenili. Zato nas Jezus svari: »Kakor je bilo v Noetovih dneh, takó bo tudi v dneh Sina človekovega: jedli so, pili, se ženili in se možile do dne, ko je šel Noe v ladjo in je prišel potop ter vse pokončal.« (Lk 17,26-27) To bi nas moralo zdramiti.

Oglejmo si heroja vere, Noeta. Njegov dedek je bil Matuzalem, ki je doživel rekord v starosti človeštva in je živel 969 let. Noetov oče pa je bil Lameh, ki je živel 777 let. Tudi Noe je postal oče in je imel tri sinove: Sema, Hama in Jafeta. Živel je 950 let. Sveto pismo

pravi, da je bil Noe pravičen mož, popoln sredi svojega rodu. (6,9) Izraz *popoln* ne pomeni, da je bil brezgrešen, ampak da je bil brezgrajen, saj Sveto pismo pravi, da smo vsi zgrešili in izgubili Božjo slavo. Tudi sam Noe je padel v greh vinjenosti in nagote. To, da je bil popoln, pa pomeni, da ni dovolil, da bi se okužil s hudobijo sveta in ji podlegel. Bil je samotni svetnik sredi pokvarjene družbe, ki ni imela vrednot. Zato je pozitivno izstopal. Če sem zares Gospodov privrženec, moram sprejeti odločitev, da se bom razlikoval od grešnega sveta. »Da boste neoporečni in nepokvarjeni, brezgrajni Božji otroci sredi sprijenega in pokvarjenega rodu, med katerim žarite na svetu kakor zvezde.« (Flp 2,15) Noe je živel v težkem času. Tudi mi živimo v težkem času, saj Jezus pravi, da bo ob koncu časov tako, kot je bilo v času Noeta. Ampak Noe je dokaz, da je kljub vsemu možno živeti sveto, čisto in pobožno; doma, v šoli, na delovnem mestu, na ulici ... »Gospod je videl, da na zemlji narašča človekova hudobija in da je

vse mišljenje in hotenje njegovega srca ves dan le hudobno.« (6,5) Pisec naglašča, da so ljudje ves dan razmišljali in delali le hudobno; ne le nekaj ur dnevno. In Gospod je bil žalosten v svojem srcu, da je naredil človeka. Gre za jezik Svetega pisma, ki nam s človeškimi besedami pove, da greh povzroča bolečino v Božjem srcu. Sveto pismo je Božja Beseda napisana s človeškimi besedami. Naše besede pa so le približki, kajti človek ni zmožen doumeti, opisati in obseči neizrekljivega Boga. Bistvo Boga je onkraj razuma. »Če človeške

besede niso zmožne opisati značilne arome kave, kako naj bi se mogle spopasti z nečim tako subtilnim, kot je Bog?« (Ludwig Wittgenstein) Po novem tudi teologija ni toliko (po) govor o Bogu, ampak kvečjemu razlaga Božjega razodetja, ki smo ga v veri sprejeli in po Božji milosti doumeli. (Karl Rahner)

Gospod Bog se je odločil tedanjemu brezboštvu narediti konec, pa ne iz maščevanja, ne kot kazen, ampak zaradi varnosti. Ne vem, če ste že kdaj opazili, da isti odlomek govori,

kako je skušal satan poseči v zdrav genetski material človeštva, da bi s tem preprečil prihod obljubljenega Mesija. (1 Mz 3,15) Pisec je zabeležil, da so tiste dni hodili Božji sinovi k človeškim hčeram, ki so jim rodile otroke, velikane, *nefilim*. (1 Mz 6,4) Satanov načrt je bil popačiti človeški rod. Okoli identitete »Božjih sinov« je mnogo polemik. Večina teologov je mnenja, da gre za padle angele, demone. Tak nejasen naziv, ki je izraz duha tedanjega časa, za njih najdemo tudi v Jobovi knjigi. Da bi Gospod Bog takšna početja

preprečil, jih je za večno vklenil v temo, ker so zapustili svoje bivališče in niso obvarovali svojega dostojanstva; tako jih hrani za sodbo vélikega dne. (Jud 1,6) Za potop je bil samo en razlog, greh, ne pa klimatske spremembe. A samo Noe je našel milost v Gospodovih očeh. (6,8) Zakaj? Zapis pravi, da zato, ker je hodil z Bogom. (6,9) Morda se spomnite, da je tudi Henoh, Noetov pradedek, hodil z Bogom in Bog ga je vzela k sebi. In Noe je to posnemal. Sveto pismo pravi, da sta bila v zgodovini samo dva človeka, ki

sta hodila z Bogom, Henoh in Noe. Noe ni tekel pred Bogom. Niti ni zaostajal. Z njim je korakal vstric, skupaj, v neposredni bližini. Izraz *hoja z Bogom* izraža pristen odnos zaupnosti in domačnosti. Noe ni hodil z Bogom samo takrat, ko je bil v težavah. Niti ni hodil z Bogom samo nekaj dni v letu ali pa samo nekaj let. Noe je stalno hodil z Bogom. Ni se opravičeval, da ne more hoditi z Bogom, ker je pač mentaliteta časa drugačna in je svet nadvse hudoben in krivičen. Ni rekel, da se mora ravnati po večini. Da se boji izstopati in biti zasmehovan zaradi poštenosti. Ves svet je bil namreč pokvarjen, poln nasilja, korupcije, Noe pa je vztrajal hoditi s svojim Bogom. »Zemlja je bila vedno bolj sprijena pred Bogom in polna nasilja; vse meso (človeštvo) se je spridilo.« (1 Mz 6,11) Ugotavljam, da se opis tedanjega sveta dosti ne razlikuje od današnjega, in kako malo je tistih, ki kljub vsemu vztrajno hodijo s svojim Bogom.

1. Noe je živel po veri, ne pa po gledanju.

Noetu je uspelo zato, ker je živel po veri. Osnova krščanskega življenja je življenje po veri. Človek je to, kar veruje. (Anton Čehov) V bistvu ima vsak človek posejano seme vere v sebi. Vera je zaupanje brez zadržkov. »Verovati pomeni stati na robu temnega prepada in slišati glas, ki vpije: »Vrzi se, moje roke te bodo ujele!«« (Soren Kierkegaard) Pisec Hebrejcem pravi: »Po veri je bil Noe vpeljan v stvari, ki še niso bile vidne, in v svetem strahu je naredil ladjo, da bi rešil svojo družino. Po veri je obsodil svet in postal dedič pravičnosti, ki je v skladu z vero.« (Heb 11,7) Pri Noetovi veri ni šlo za vprašanje, ali Bog obstaja ali ne. Šlo je za vprašanje, ali lahko Noe temu Bogu zaupa? Filozofi govorijo o veri v obstoj Boga, Sveto pismo pa o veri, ki je uporabna, ki zaupa Bogu. Bog ne želi narediti iz nas znanstvenikov, ampak vernike. Slavni znanstvenik in astronom Carl Sagan je bil prepričan nevernik. Zato je pastoru Brownu Campbellu porogljivo rekel: »Ti si tako pameten, kako to, da verjameš v Boga?« Pastor pa mu je

odgovoril: »Ti si tako pameten, kako to, da ne verjameš v Boga?«

Kdo lahko edino veruje Bogu s tolikšnim zaupanjem kot je to dokazal Noe? Samo tisti, ki ljubi, kajti »ljubezen vse veruje«. (1 Kor 13,7) Vera je temelj, vendar šele ljubezen naredi vero popolno in živo. Kajti večja ko je ljubezen do nekoga, večje je tudi zaupanje vanj. Pot vere pa se vedno začne s poslušnostjo. (D. Bonhoeffer) Noetova vera v Boga ni bila slutnja, pozitivno mišljenje, čustvo, navdušenje, strah, domišljija, sugestija. Njegova vera je imela čvrsto podlago. Temeljila je na Božji Besedi. Na tem, kar mu je Bog rekel. Ne na verski tradiciji pradedka Henoha, dedka Matuzalema in očeta Lameha. Čeprav so živel nadvse pobožno in sveto. Niti ne na njihovih izkustvih z Bogom. Noetova osebna vera je temeljila na Božji Besedi. Meni ljubi teolog Karl Barth bi to imenoval »teologija Božje Besede«. Vera, ki ne temelji na Božji Besedi, je krivoverstvo. Vera, ki ne temelji na Božji Besedi, ampak na čudežih, je

poganstvo, je New age. Vera, ki temelji na človeškem občutju, je šarlatanstvo in tudi nima nič opraviti z Bogom; je senzualna in subjektivna. Tisti, ki sloni na občutju, se zaveda samega sebe, ne pa Boga. Noe je temeljil svojo vero na Božji Besedi. Niti ne na svoji interpretaciji Besede. Kajti Sveti Duh nikoli ne dela v nasprotju z Božjo Besedo, ker je Božja Beseda navdihnjena s Svetim Duhom.

Kako pa je Noetova vera rastla? S poslušanjem. Noe se je družil s svojim Bogom. Hodil je z Bogom. Pogovarjal se je z Bogom. Premišljeval je o Bogu. Molitev je pravzaprav vera, ki premišluje. Ubogal je Boga. »Vera je iz poslušanja ..., ne pa iz čudežev. (Rim 10,17) Bog je svojemu prijatelju Noetu pravočasno razkril skrivnost: »Ti pa si izdelaj ladjo iz ciprovega lesa ... Glej, zлил bom vode potopa na zemljo in vse bo preminilo. S teboj pa sklepam zavezo. Pojdi torej v ladjo ...« (1 Mz 6,14-21) Noe je to zvedel 120 let v prihodnost. Ko še ni bilo nobenega

znamenja poplave. Noe ni še nikoli videl dežja. Kajti Bog še nikoli ni poslal dežja na zemljo. (1 Mz 2,5) V predpotopni klimi so poznali samo roso. Dvomim, da bi jaz v takšnih okoliščinah zaupal in verjel Bogu? Božja Beseda je bila temelj njegove vere, ne pa okoliščine, mnenja, opazke, posmeh in kritike drugih. In ves ta čas se ni nič zgodilo, a je vseeno verjel. Dolgih 120 let. Ko bi padla vsaj ena sama kaplja dežja. Ko bi vsaj občasno zagrmelo in bi se pokazal kak oblak. Tako pa so mu vsi govorili, da je verski blaznež. Izogibali so se ga. A zgodilo se je. Prišlo je iznenada. Tako kot danes ljudje ne verjamejo v vnovični Jezusov prihod. Kot da ta ni možen. Žal bodo zatečeni nepripravljeni, a bo prepozno. Ker njihova vera ne temelji na Božji Besedi, ki pravi: »Prišel pa bo Gospodov dan kakor tat. Tedaj bo nebo s hrumom prešlo, prvine se bodo v ognju razkrojile, zemlja in dela na njej pa bodo razkrita. Kako prav je torej, da živite sveto in res pobožno ..., da čakate prihod Božjega dne. Mi pa po njegovi obljubi pričakujemo

nova nebesa in novo zemljo, v katerih biva pravičnost. Ljubi, ker to pričakujete, se potrudite, da vas najde v miru brez madeža in brez graje.« (2 Pt 3,10-14) Bistvo vere ni v tem, da bi razumeli, ampak da bi se naučili Bogu zaupati. Kajti za spoznanje Boga ne potrebujem podatkov o Bogu, ampak Božje razodetje. Zato se nam Bog stalno razkriva, se nam samorazodeva. Dokončno se nam je razodel v Jezusu Kristusu, ki je vidna podoba nevidnega Boga. Ali tudi jaz živim po veri, ne pa po gledanju? C. S. Lewis je zapisal: »Verujem v krščanstvo kot verujem v to, da je sonce vzšlo, ne le zato, ker sonce vidim, marveč zato, ker po njem vidim vse drugo.«

2. Noetova nevidna vera je bila vidna v dejanjih.

Če nekdo živi po veri, se mora nevidna vera videti v dejanjih. Vera ne sme ostati nevidna in anonimna. Prava, živa vera je vedno v akciji. Ima vidne rezultate. Noe je svojo poslušno vero pokazal s pridiganjem in z gradnjo velike ladje. To je bilo vidno in

slišno. O tem se je na veliko govorilo. Noe ni sedel v nekem skitem kotičku in čakal. S sinovi je šel v gozd in žagal les, okolica pa se je iz njega norčevala. Garal je. Vztrajal je. Verjel je. Vera vedno deluje. Vodilno vprašanje v Novi zavezi je »Kaj moram narediti, da se rešim?« in ne »Kaj moram vedeti?« (A. E. McGrath) Noe je naredil ladjo (heb. tebaha, škatla), ki je bila 450 metrov dolga, 75 metrov široka in 45 metrov visoka, v treh nadstropjih. Ta ladja ni bila podobna ladji. Ni imela oken, jader, krmila, kapitana, navigacije, propelerja, vesel ... V Svetem pismu je dvakrat omenjena takšna škatla. Bog jo je uporabil za ohranitev dojenčka Mojzesa v ločju Nila in za ohranitev Noeta, da bi rešil človeški rod. Takšno škatlasto plovilo ni bilo namenjeno doseganju hitrosti, ampak stabilnosti. Ladja je bila težka okoli petnajst tisoč ton, trinadstropna notranjost je merila sto tisoč kvadratnih metrov, njena prostornina pa je merila skoraj milijon in pol kubičnih metrov. Zunaj in znotraj je bila premazana s smolo, da ne bi bilo

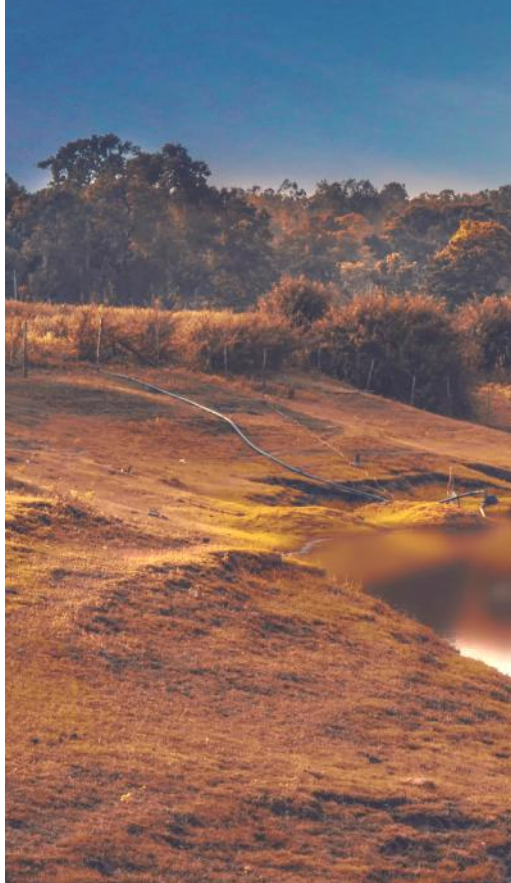
nobnih špranj. Noe je verjetno vse življenje smrdel po katranu. Kot tak pa se je zapisal v zgodovino človeštva kot največji bedak. Vsakič, ko vidim mavrico, se lahko spomnim nanj. Tudi jaz ne morem trditi, da verujem v Boga, da sem kristjan, če se to ne vidi v mojih dejanjih. Apostol Jakob je zapisal, da je vera brez del mrtva. Ali je moja vera vidna v dejanjih?

3. Noetova vera je zorela v tišini preizkusa njene ustreznosti, pravilnosti in učinkovitosti.

Sveto pismo pravi, da je prenehalo deževali šele po sto petdesetih dneh. Pričakovali bi, da je po vsem tem Noe uspešno končal izpit vere. Kajti pravici je bilo zadoščeno. In pomrlo je vse, kar je imelo dih življenja. Ostali so samo Noe in tisti, ki so bili z njim v ladji, skupaj osem ljudi. Zdaj pa si predstavljajmo, kako se je po potopu počutil Noe. Veter in dež sta ponehala. Ladja se ni več premikala. Vse naokoli je bila sama smrt in tišina. V ladji pa tema. Noe ni vedel, kakšno je zunaj in ali se je že vsa voda umaknila. Ali ste opazili, da mu

je doslej Bog stalno govoril in dajal navodila, zdaj pa je bil sto petdeset dni tiho. Noe ni dobil več nobenega pojasnila. Vsak dan je čakal, a zaman. Kako se je počutil? Kako je negoval svoj odnos z Bogom, ko pa je Bog utihnil? Njegova vera zaupanja je rastla v tišini. Stara Cerkev je učila, da kdor uničuje tišino, uničuje pot, ki vodi k Bogu, kajti pri Bogu sta govor in molk isto. Morda ravno zdaj kdo doživlja preizkus ustreznosti svoje vere v tišini, ker je Bog tiho. Šele po vsem tem pisec pravi: »Bog pa se je spomnil Noeta ...« (1 Mz 8,1a) Bog nikoli ne pozabi na svojo lastnino. »Mar pozabi žena svojega otročiča in se ne usmili otroka svojega telesa? A tudi če bi one pozabile, jaz te ne pozabim. Glej, na obe dlani sem te napisal ...« (Iz 49,15-16)

Gospod ni pozabil na Noeta. Zato je poslal veter, voda je odtekala, ladja pa je pristala na gori Ararát. Si lahko predstavljamo, kakšna olajšava bi bila za Noeta, če bi vedel, da zaprta ladja ne bo njegov dom za vedno. In spet je moral čakati še nadaljnjih sto petdeset dni. Vseh dni skupaj je Noe

doživljal skoraj eno leto Božje tišine. »Ali sem naredil kaj narobe? Ali me je Bog zapustil? Je pozabil name? Ali sem se s čim pregrešil? Kaj pa, če Gospod Bog ni pravi Bog?« Noe se je izkazal od začetka do konca. Dal se je Bogu na razpolago. Gospod nas ne ocenjuje po našem inteligenčnem kvocientu, niti po naših rezultatih, ampak po pripravljenosti, vztrajnosti in poslušnosti. Delna poslušnost ni poslušnost. Noe je verjel Bogu. Izkazal se je tudi v potrpežljivosti in

čakanju. Najprej je 120 let čakal, da se bo zgodilo, kar mu je Bog povedal. Si lahko zamislimo, kako dolga doba mirovanja je bila to? Za kako obsežen preizkus njegove vztrajnosti in potrpežljivosti v mirovanju je šlo? Navsezadnje je bilo Noetu ime *mirovanje*. »Če ostanete mirni, boste rešeni, kajti v mirovanju in zaupanju je vaša moč ...« (Iz 30,15) O, blagoslovljena tišina! Potem je bilo treba spet čakati dva krat po sto petdeset dni. Potem še tri mesece.

Nato še štirideset dni. Nato še sedem dni, ker se je golobica vrnila v ladjo, saj si zaradi vode ni našla počivališča. In po vsem tem je Noe čakal vnovič še sedem dni, nato pa je spet spustil golobico, a se je zvečer vrnila z oljčno vejico v kljunu. Čeprav je zdaj Noe vedel, da so vode odtekle, je moral počakati še sedem dni, nakar je spustil golobico, ki pa se ni več vrnila. Kolikšno čakanje in mirovanje! Pisec pravi, da je šele po tako dolgi dobi preizkusa Božje tišine Bog spregovoril

Noetu: »Pojdi iz ladje ...« (1 Mz 8,16) Ali tudi moja vera zori v tišini preizkusa njene ustreznosti, pravilnosti in učinkovitosti?

4. Noetova ljubezen do služenja Bogu ni nikoli prenehala.

Noe je vdano služil svojemu Bogu pred vstopom v ladjo. In svojemu Bogu je služil, tudi ko je bil v ladji. Ne vem, če ste že kdaj opazili majhno podrobnost, da je vzel s sabo v ladjo po dvoje od živali, ki niso čiste, samca in samico, od vseh čistih živali pa kar po sedem parov. Zakaj je vzel toliko več čistih živali v ladjo? Zato, da jih je lahko daroval svojemu Bogu kot daritev. Čeprav je bil v ladji na varnem, se Bogu ni nehal zahvaljevati. In takoj, ko je po potopu prišel iz ladje, je spet najprej postavil Gospodu oltar in od čistih živali daroval daritve. »Noe je postavil Gospodu oltar ... ter daroval žgalne daritve na oltarju ...« (1 Mz 8,20) Pred tem ni šel nikamor drugam. In ničesar drugega ni delal. To je bila prva stvar. Niti ničesar drugega si ni ogledal. Boga je dal na prvo mesto.

Kajti če je Bog na prvem mestu, so tudi vse ostale stvari na pravem mestu. Nič drugega ni pritegnilo njegove pozornosti in ga ni premotilo, čeprav je bilo po potopu vse drugačno. Zagotovo je bil radoveden, kakšen je svet po potopu. A Gospodu je bilo všeč, da Noe ni pozabil najprej postaviti oltarja, zato se je odločil zemlji prizanesti, da je ne bo več opustošil s potopom. V znamenje te zaveze pa je razprl na nebu barvno mavrico. Mavrica nam pomaga, da vidimo lepoto Boga. Bog je svetloba, svetloba pa je mešanica vseh barv. Tako je Noe 950 let hodil z Bogom. In nikoli se ni naveličal. Tudi ko je Noe padel, ga je opravičila Božja milost. Ali tudi moja ljubezen do služenja Bogu ne bo nikoli prenehala?

5. Noetova ladja je simbol odrešenja.

Je simbol vere in krsta v vodi. In je tudi simbol Jezusa Kristusa in njegove Cerkve. Jezus Kristus se ponovno vrne. In to kmalu. Posvaril nas je, da bo takrat tako, kot je bilo v času Noeta. Brezbožnost bo velika. (Mt 24) Zato ni časa za odlašanje.

Kajti kdor pravočasno ne vstopi v ladjo odrešenja njegove Cerkve, ostane brez življenja. »Ko je Noe gradil ladjo, niso bili poslušni, ko jih je Bog nadvse potrpežljivo čakal. A v ladji se jih je po vodi rešilo le malo, natančno osem duš. Ta voda pa je podoba krsta, ki zdaj rešuje vas. Ne odstranjuje madežev z mesa, ampak zaradi vstajenja Jezusa Kristusa prosi Boga za dobro vest.« (1 Pt 3,20-21) Ladja Kristusove Cerkve nosi vse; kar je čisto in nečisto. Tako kot so bile v Noetovi ladji čiste in nečiste živali. Tam so bile ptice, mirne in divje živali, plenilci in žrtve. In kakšen smrad je bil znotraj, zunaj pa nevihta. In kakšno prerivanje z rilci je bilo ob koritu s hrano. Pa tudi različni glasovi in renčanje. Mačke so poskušale pojesti miši ... A kljub vsemu je to edina ladja na svetu, ki je sposobna rešiti človeštvo. (Frederic Buechner) Ni popolne Cerkve. Vsi živimo po Božji milosti in rastemo v spoznanju in ljubezni. In samo ena vrata so, skozi katera lahko vstopim v ladjo Cerkve, da se rešim, in ta vrata so Jezus. Zato moram graditi ladjo

svojega odrešenja na čvrstem, dvignjenem terenu. Zavedati se moram, da rešitev ni odvisna od hitrosti, kajti v ladjo sta prišla tako polž kot tudi leopard. Zapomniti si moram, da je ladjo zgradil amater Noe, ladjo Titanik pa profesionalci, a je vseeno utonila. Če gradim z Gospodom in hodim z njim, ni razloga za strah in obup. In končno, če sem z Gospodom, ni pomembno, kako velika je burja, ker vem, da me na koncu vedno čaka barvita mavrica, znak Božje zaveze.

Med ameriško državljansko vojno se je predsednik Abraham Lincoln srečal s skupino svojih ministrov na zajtrku. Ministri Lincolna niso smatrali za pravovernega človeka, čeprav je bil globoko veren. Ob koncu srečanja je eden izmed ministrov predlagal: »Gospod predsednik, ali dovolite, da molimo, da bi bil Bog na naši strani?« Lincoln pa se je prijazno nasmehnil in odgovoril: »Ne, gospodje, raje molimo, da bi bili mi na Božji strani.« Noe je bil na Božji strani. Kaj pa jaz? Kaj, če bi moral biti jaz Noe?

Katja Brkič Golob
 vodja slavnine skupine in
 cerkvenega mešanega
 pevskega zbora
 Evangelijske cerkve
 Dobrega pastirja Novo
 mesto,
 vodja najstniškega
 verouka, pridigarica,
 teologinja in
 psihologinja

Daj mi piti

»Tedaj je prišla neka žena iz Samarije, da bi zajela vode. Jezus ji je rekel: 'Daj mi piti!' Njegovi učenci so namreč odšli v mesto, da bi nakupili hrano. Samarijanka mu je torej rekla: 'Kako vendar ti, ki si Jud, prosiš mene, Samarijanko, naj ti dam piti?' (Judje namreč nočejo imeti stika s Samarijani.) Jezus ji je odgovoril in rekel: 'Če bi poznala Božji dar in če bi vedela, kdo je, ki ti pravi: › Daj mi piti, ‹ bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode.' Žena mu je rekla: 'Gospod, nimaš s čim zajeti in vodnjak

je globok. Od kod imaš torej živo vodo? Si mar ti večji kot naš oče Jakob, ki nam je dal ta vodnjak in je iz njega pil on sam, njegovi sinovi in njegova živina?' Jezus je odvrnil in ji rekel: 'Vsak, kdor pije od te vode, bo spet žejen. Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.' Žena mu je rekla: 'Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in ne bom hodila sem zajemat.' (Jn 4,7-14)

Kdaj smo si nazadnje vzeli čas za pristno, prijateljsko srečanje? Kdaj

smo se nazadnje odkrito pogovarjali z nekom? Kdaj smo se z nekom pogovarjali, brez da bi gledali na uro in potarnali, kako nimamo časa in kako se nam mudi? Kdaj smo se nazadnje dobili s prijateljem na kavi, ne da bi medtem pogledali, če nam je kdo kaj napisal na Facebook? Danes se ljudje več ne srečujemo. Imamo poslovna srečanja, kjer se dogovarjamo za posle, imamo navidezne virtualne prijatelje, ki jih srečujemo na internetnih socialnih omrežjih. Vse manjkrat si vzamemo čas, da bi se »v živo« pogovarjali s sočlovekom. Vse več je avtističnih otrok, vse več je hiperkinetičnih motenj, vse manj je očesnega stika, vse slabši je govor pri otrocih, saj ima že vsak peti otrok motnje v razvoju govora. Zakaj? Ker se ljudje več ne srečujemo in se ne pogovarjamo.

V prebranem odlomku gre za srečanje. Besedica srečanje je vedno povezana z medčloveškim odnosom. Za srečanje sta potrebna dva. Srečanje je skupna točka dveh poti. Ko se ljudje srečajo, se začnejo

pogovarjati. Pogosteje kot se ljudje srečujejo, močnejši so njihovi odnosi. Srečanje tako pomeni medsebojni prijateljski odnos, pogovor, spoznavanje drug drugega.

Jezus in Samarijanka sta se srečala ob vodnjaku. Danes bi lahko rekli, da sta se srečala v najboljšem lokalu. Vodnjak je bil namreč v starih časih kraj zbiranja. Tam so si ljudje povedali novice, se pogovarjali o tekočih zadevah, opraviilih, novostih. Pri vodnjaku ni šlo le za črpanje vode, marveč je šlo za družabni dogodek, ki se jih je Jezus rad udeleževal. Tako se je Jezus ob vodnjaku srečal s Samarijanko. Danes bi rekli, da je šel Jezus s Samarijanko na kavo ali pa da sta se srečala v trgovini. Pri tem je potrebno naglasiti, da je bilo srečanje med Jezusom in Samarijanko posebno, saj je vključevalo polno nasprotij in drugačnosti. Kljub temu se ni zaključilo z vojno, ampak z dialogom, razumevanjem in s pozitivno spremembo. Poglejmo si nekaj vidikov srečanja med Jezusom in Samarijanko.

1. To je bilo srečanje dveh različnih kultur: židovske oz. judovske in samarijanske.

To je bilo srečanje sprtih narodov. Samarijanka je bila predstavnica družbene skupine, ki so jo ortodoksni Judje iz dna duše prezirali. Jezusu pa je bilo prav malo mar za toge judovske verske voditelje in farizeje, ki so iz Jeruzalema do Galileje raje hodili po stokrat daljši poti, samo da so se ognili Samarije. Verjeli so namreč, da bodo, če bodo stopili na Samarijska tla, postali obredno nečisti. Sovraštvo med tema dvema narodoma oz. dvema ideologijama je segalo v daljno zgodovino. Ko so Asirci okoli leta 721 pr. Kr. osvojili Samarijo, so iz nje izselili veliko tedanjih prebivalcev (Judov), naselili pa so nove prebivalce iz različnih krajev tedanjega carstva. Novi naseljenci so s sabo prinesli tudi svoje religije in bogove, h katerim so dodali še Jahveja – židovskega Boga, ki so ga častili Judje, še preostali v Samariji. S časom se je mnogobojstvo priseljencev izgubilo in so začeli častiti samo izraelskega Boga.

Samarijanci oz. novi naseljenci so ob tem sprejeli židovsko Biblijo (židovsko Sveto Pismo, danes bi rekli Staro zavezo), vendar samo en del, in sicer Petoknjižje (Toro) oz. Mojzesove knjige. Ko so se Židje vrnili iz Babilonskega ujetništva in so obnavljali tempelj in obzidje Jeruzalema, so jim tedanji Samarijanci ponudili svojo pomoč pri gradnji, a so jo Židje zavrnil. To je pripeljalo do hudega besa in ogorčenja in naroda sta se dokončno razšla. Najhuje je bilo, ko Samarijanci niso priznali Jeruzalema za središče čaščenja Jahve in so raje zgradili svoj tempelj na gori Gerizim, Židje pa so jim nato ta temelj požgali. S tem so se odnosi še znatno poslabšali. Samarijanci so vrnili milo za drago, ko so v židovski tempelj v Jeruzalemu, v t. i. najsvetejše, vrgli mrtve kosti in tempelj s tem naredili za »nečistega«. Sovraštvo med Judi in Samarijani se je vlekle vse do Nove zaveze, do časa Jezusa. Tako ženska v odlomku ni opisana kot Samarijanka zato, ker bi prihajala iz mesta Samarije, ampak ker je bila potomka tedanjih Samarijancev.

Jezus ruši stereotipe, v svoji misiji je izrazito radikalen, brez predsodkov, odločen, da se dolgemu verskemu sporu med Judi in Samarijani naredi konec. Tako se odloči, da si tudi od Judov zavrženi Samarijani zaslužijo odrešenje in »živo vodo«. Jezus je drugačen, kajti njegova župnija so vsi ljudje, ves svet, vsakdo. Postanimo mu v tem podobni.

2. To je bilo srečanje med starim in novim, med preteklostjo in prihodnostjo.

Če želimo poznati povezavo med starim in novim, se moramo spomniti zgodbe o očaku Jakobu (Abrahamovemu vnuku), ki ga Sveto Pismo opisuje v 1. Mojzesovi knjigi. V odlomku na začetku je omenjen vodnjak, ki se je pravzaprav imenoval Jakobov studenec in se je nahajal blizu mesta Sihar. Ime Sihar je najverjetneje grška popačenka za mesto Sihem, ki je povezan z začetki odrešenjske zgodovine. Namreč starozavezni očak Abraham je prvi oltar svojemu živemu Bogu postavil ravno na tem mestu – na Sihemu. Še

bolj je mesto Sihem povezano z Jakobom, torej z Abrahamovim vnukom. Jakob je imel 12 sinov, med katerimi mu je bil najljubši Jožef. In ta kos zemlje, torej Sihem, na katerem je takrat že stal vodnjak, je Jakob podaril ravno Jožefu. Zgodba starozaveznega Jožefa, torej Jakobovega sina, pa je zgodba o dečku, ki ga bratje na smrt sovražijo in z izdajo prodajo za sužnja v Egipt. Kljub temu Jožef ljubeče nahrani svoje brate, ko ti v času lakote pridejo k njemu v Egipt. Zgodba izdanega Jožefa je pravzaprav zgodba izdanega Kristusa na križu.

Torej starozavezni vodnjak pri mestu Sihem oz. Sihar je povezava med staro in novo zgodbo; med zgodbo izdanega in prodanega Jožefa, ki ponovno združi brate, in zgodbo Jezusa Kristusa, ki združuje samarijansko in židovsko kulturo; povezava med Jožefom, ki odpusti svojim izdajalskim bratom, in Kristusom, ki Samarijanki pri vodnjaku in celemu človeštvu nasploh na križu odpusti grehe.

3. To je bilo srečanje med smrtjo in življenjem.

Na mestu srečanja med Jezusom in Samarijanko se je nahajal vodnjak. Grško izvorno besedilo v bistvu govori o izviru (gr. πηγή - pege) in ne o vodnjaku, pravzaprav govori o izviru žive vode, ki daje življenje. Ta kraj, ta vodnjak oz. izvir, je torej kraj srečanj in spopadov, kraj želja in sporov, kraj ljubezni in vojn. Iz vodnjaka namreč izvira in raste življenje, ki ga daje voda; okrog njega se gradijo

bivališča, potekajo poti in nastajajo mesta. Stara zaveza govori, da so šli Izraelci čez puščavo in našli ta isti skalnati izvir, iz katerega je tekla voda, ki jih je odžejala. Apostol Pavel v 1. pismu Korinčanom 10,4 združuje staro in novo, ko pravi, da je skala, iz katere teče voda (torej opisani izvir), pravzaprav Jezus Kristus. Pavel namreč pravi, da so Izraelci v puščavi »pili isto duhovno pijačo. Pili so namreč iz duhovne skale, ki jih je spremljala. In ta skala je bil Kristus.«

Jezus in Samarijanka se pogovarjata ob vodnjaku, ki predstavlja stoječo vodo. Stoječa voda ni tekoča, je bolj umazana, v njej je več bakterij, se ne obnavlja, ni hitra, skratka je mrtva. Kakšna pa je živa voda? Jezus namreč Samarijanski ponuja dar žive vode. Kakšne so karakteristike žive vode? Živa voda vedno najde pot, nima ovir, gre skozi neprepustna tla, oskrbuje podtalne rove, premika gore, ustvarja in gradi kanjone, reže skale, si utira pot, dela močne in izrazite struge, priteče na površje, ustvarja prehode. Mrtva voda ni takšna. Sedaj postane jasno, zakaj je uporabljena ravno prisposodba vode. Že Stari Grki so verjeli, da je voda medij, ki nas obdaja vsepovsod. Znanost je kasneje ugotovila, da 2/3 našega planeta sestoji iz vode. Tudi civilizacije se že od nekdaj naseljuje okoli rek in velikih voda. Mezopotamija kot prva je bila nastanjena ravno med dvema velikima rekama, med Tigrisom in Evfratom. Velike metropole kot so London, Pariz, Montreal, New York, Šanghaj, Tokio in Chicago svoj uspeh

dolgujejo tudi temu, da imajo dostop do morij ali rek. Kjer je voda, se razcveti življenje.

70 % človeškega telesa je iz vode. Jezus govori o takšni »živi« vodi. Znanost je dokazala, da se živa voda močno razlikuje od voda v potokih, rekah, jezerih in morjih. Živa voda je tista voda, ki se nahaja v živih organizmih. Zato je živa. Na svetu so doslej našli le 5 krajev, kjer je živa voda prisotna tudi v naravi. Najbolj znan tak kraj je na Himalaji. Gre za ledeniško vodo, ki jo pije ljudstvo Hunza, za katerega je značilno, da so bolj zdravi, da se kasneje starajo, da imajo veliko stoletnikov, da so pač bolj krepki. V čem je pravzaprav skrivnost? Skrivnost je v živi vodi, ki nevtralizira proste radikale, ki povzročajo utrujenost, staranje, bolezni. Takšna voda je v organizmih. Od nežive se razlikuje celo po vrelišču in po površinski napetosti molekul.

Jezus govori v prisposodobah. S tem, ko opisuje živo vodo, misli na Svetega

Duha in na večno življenje. Žena razpravlja o mrtvi, zemeljski vodi, ki je potrebna za preživetje na zemlji. Jezus pa govori o nebeški živi vodi, ki je prosto dostopna vsem, ki verujejo. Kar predstavlja živa voda v fizičnem smislu (na primer zdravilo in živilo), v duhovnem smislu predstavlja Jezus.

Slišala sem za nek pojav na Floridi, ki so ga poimenovali sindrom floridskih presušenih vrtač. Gre za naravni pojav: ko naravni izviri vode pod površjem presušijo, se na površju pojavijo izsušene vrtače. V tem obdobju se cele družine, ki živijo v mobilnih domovih, in sploh ves živelj preseli drugam, pokrajina pa postane suha in mrtva. Podobno se sindrom presušenih vrtač lahko pojavi tudi v našem življenju. Naše duše lahko postanejo suhe in izsušene, če izpod površja našega srca ne priteka živa voda Svetega Duha.

Človeško telo potrebuje najmanj 2 litra vode dnevno, da funkcionira. Voda namreč pomaga razbiti in omehčati hrano. Celotno 90% naše krvi sestoji iz vode, ki v celice vnaša

potrebne snovi. Brez vode bi se sklepi in mišice sesuli. Podobno je tudi v duhovnem življenju. Če ne dobiš žive vode, ki ti jo vsak dan ponuja Jezus, lahko tvoja duša propade. Če si želiš, da bi po tvojih duhovnih žilah tekla zdrava kri, potrebuješ živo vodo. Potrebuješ Jezusa. Nikar ga ne zavrni, kajti on ti prinaša življenje. Če si želiš življenja, dovoli Jezusu, da te povleče iz smrti v življenje.

4. To je bilo srečanje med postavo in evangelijem.

V prebranem odlomku nastopata Samarijanka in Jezus. Samarijanka je predstavnica Mojzesove postave (Tore, zakona), Jezus pa je predstavnik evangelija. Beseda »Samarijani« izhaja iz samarijske hebrejščine, iz besede »Samerim«, ki v prevodu pomeni »čuvaji, varuhi Tore (Zakona, Postave)«. Na drugi strani pa je ime Jezus, ki izhaja iz hebrejskega »Yehoshua« in pomeni »Bog, ki odrešuje«; v Jezusovem imenu se skriva še hebrejski glagol »jaša«, ki se v Svetem Pismu vedno nanaša na odrešenje.

V srečanju Samarijanke in Jezusa se torej pojavlja veliko nasprotij. Na eni strani je varuhinja Zakona, na drugi strani pa tisti, ki odrešuje. Poleg tega Jezus govori o živi vodi kot o Božjem daru. Kaj točno je s tem mislil? Edino tukaj, se pravi v tem odlomku, se v celi Novi zavezi pojavi grška beseda »δωρεάν« (dorean). Z njo Jezus predstavi srčiko evangelija. Slovenščina ni dovolj bogat jezik, da bi se jo pravilno prevedlo. Beseda »dorean« v prvi vrsti naglasi, da se govori o daru, vendar skriva še en pomen, ki govori o tem, da je dar, ki ga ponuja Jezus, torej dar žive vode, zastoj.

Jezus z vsem tem misli na novo življenje, ki ga ponuja. Še več, Jezus govori o živi vodi. Judovski rabini so besedno zvezo »živa voda« uporabljali v metaforičnem smislu, največkrat v povezavi z obrednim pranjem. Judje namreč verjamejo, da je obredno pranje ali čiščenje nujno potrebno, če se želi »nečist« vernik oprati in postati spet obredno »čist«. Živa voda je tako v judovskem verskem smislu pretvarjala nečistost v

obredno čistost in sprejemljivost, zaradi česar je bilo posamezniku sodelovanje v bogoslužju in bogočastju spet dovoljeno. Judje, ki imajo vsega skupaj čez 5000 zakonov, so osredotočeni in okupirani z verskimi predpisi in pravili. Jezus za razliko od zakonov in Postave ponuja evangelij žive vode, evangelij Božjega daru. Beseda evangelij namreč pomeni dobro novico. V tem kontekstu je dobra novica za vse ljudi ta, da je Jezus Kristus umrl na križu zame in zate, da bi lahko živela, in to ne v senci verskih predpisov in zakonov, ampak v luči milosti. Zato želi Jezus Samarijanki in nam povedati, da je vladavine verskih zakonov, verskih predpisov, verske togosti, religioznih in nepomembnih pravil konec, ter da je čas za Božjo milost. Jezus ruši postavo zakona, črko, ki ubija, in jo spreminja oz. dopolnjuje z milostjo in duhom, ki oživlja. Živa voda, o kateri Jezus govori, je namreč simbol Svetega Duha, ki oživlja mrtvo črko zakona.

5. To je bilo srečanje med trpljenjem

in odrešenjem.

Ko Jezus govori o živi vodi, Samarijanka ostaja na svojem bregu. Najprej ga vpraša, kako ji bo lahko dal piti živo vodo, ko pa nima niti posode, da bi iz tako globokega studenca sploh lahko zajel. Ta studenec je bil namreč izredno globok vodnjak. Samarijanka raje ostane v svojem trpljenju, kot pa da bi od Jezusa sprejela pomoč. Išče vse možne izgovore, gleda samo na konkretne stvari in sprašuje Jezusa, kje je njegovo pomagalo, s katerim bo zajemal. Žena pravzaprav izraža svojo nevero. Zadovoljna je s svojim studencem, ki jim ga je pustil njihov patriarh Jakob, četudi je ta »preglobok« in je v njem mrtva voda, ki ne oživlja. Žena se verjetno sprašuje, kako se nek neobičajen tujec sploh upa obljubljeni nekaj boljšega od tega, kar je »podedovala« od svojih potomcev, od svojih verskih patriarhov. Trdno se oklepa tradicije svojih očetov in dvomi v Jezusove obljube. Vendarle ve, kaj pomeni zajemati vodo iz globokega studenca, saj ji je ta napor poznan. Vendar ne

ve ključnega, in to je, da obstajajo različne vode. Ena je od spodaj, iz vodnjaka, druga pa je od zgoraj, iz nebes. Vodo iz vodnjaka ponuja človek človeku, vodo iz nebes pa ponuja sam Bog. Še več, vodo iz vodnjaka si je treba prislužiti in si jo natočiti, vodo iz nebes pa daje Bog zastonj.

Ljudje se praviloma držimo svojih praznih tradicij, običajev in navad, mogoče celo razvad, ki smo se jih naučili ali priučili v otroštvu. Raje ostajamo na svojem »varnem« mestu, in četudi nam kdo ponuja nekaj boljšega, nam to enostavno ne gre v račun. Radi imamo svojo lastno religijo, ali kot pravi sociolog Ulrich Beck, radi ustvarjamo religijo »lastnega boga«. Uživamo v tem, kar je preizkušeno, četudi je to slabo. Raje, kot da bi sprejeli odrešenje, vztrajamo v trpljenju. Zato je vse, kar moramo spoznati, le to, da smo žejni. Problem je, da se ljudje prepogosto sploh ne zavedamo naše duhovne žeje. Dostikrat si zakrivamo oči, uporabljamo različne obrambne mehanizme, tavamo polni vprašanj,

iščemo smisel, sprašujemo se zakaj in čemu, kakšen je naš namen, kdo sploh smo. V resnici stvar sploh ni tako zakomplicirana. Imeti moramo le globoko željo po Bogu, kot je izražena tudi v Svetem pismu: »O Bog, moj Bog si ti, željno te iščem, po tebi žeja mojo dušo; moje telo medli po tebi na suhi, izčrpani zemlji brez vode.« (Ps 63,2) Če želimo izkusiti prisotnost Boga v svojih dušah, moramo priti k Jezusu. Če želimo imeti Boga v svojih srcih, moramo priti k Jezusu.

Slišala sem za resnično zgodbo o nekem tujcu, ki je šel v ZDA. Prvič v življenju je videl vodnjak. Nikakor mu ni šlo v račun, kako stvar deluje. Vodnjak namreč ni imel pipe, prav tako ni imel gumbov. Postal je jezen in razočaran. Skoraj se je že obrnil, ko mu je nekdo, ki je stal v bližini, pokazal na majhen znak, ki je bil napisan spodaj pod vodnjakom. Tam je pisalo: »Ustavi se in pij.« Ko je stopil zraven k vodnjaku, je senzor zaznal njegovo prisotnost in voda je začela teči samodejno.

6. To je bilo srečanje med grešnim človekom in pravičnim Bogom.

Jezus se pri vodnjaku sreča z žensko, kar je bilo v tistih časih nekaj absurdnega. Moški se niso smeli javno pogovarjati z žensko. Povrhu vsega je bila ta ženska še Samarijanka. Najhuje je bilo, da je bila ta ženska še prešuštnica, saj je imela več moških. Ženska je bila tudi revna, saj v tistih časih to ni bilo žensko opravilo, razen v revnih družinah. Ker jo je bilo zaradi vsega naštetega sram, je šla vodo zajemat okoli 12. ure, ko je bilo na nebu žgoče sonce in nikjer nobenega človeka. Prav tako biblijski komentariji pravijo, da je bilo pri mestu Sihem več vodnjakov, ki so bili bližje mestu od tega Jakobovega vodnjaka. Samarijanka se je verjetno želela izogniti ostrim pogledom obsojanja in kritiziranja in je šla sredi žgočega sonca po vodo k bolj oddaljenemu vodnjaku. Jezus se na vse to ni oziral in v vsej svoji ponižnosti prosi za pomoč Samarijanko, »žejno« in nepravilno grešnico. Pravični Bog se je ponižal z namenom, da bi se

približal grešnemu človeku. Kako čudovita Božja milost.

7. To je bilo srečanje med fizično in duhovno žejo.

Žeja je najmočnejši duhovni simbol v Svetem pismu. Tako kot dehidracija potisne telo v hrepenenje po vodi, tako tudi duhovna praznina vleče duha v iskanje globljega pomena in smisla našega življenja. V Svetem pismu je to izraženo z naslednjimi besedami: »Kakor hrepeni jelen po potokih voda, tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog.« (Ps 42,2) Ali »Svoje roke iztegujem k tebi [Bog], moja duša žeja po tebi kakor izčrpano deželo.« (Ps 143,6)

Obravnavani odlomek o srečanju med Jezusom in Samarijanko govori o nasprotju med fizično in duhovno žejo. Žena se osredotoča na fizično žejo, zato sprva ne razume pomena duhovne žeje. Jezus ji na vsak način

želi dopovedati, kakšne so koristi pitja vode, ki jo on ponuja. Voda iz Jakobovega studenca zmore pogasiti trenutno žejo, a žeje ne more potešiti za stalno. Živa voda, ki jo daje Jezus, pa daje trajno zadovoljstvo vsem tistim, ki jo pijejo. Jezus pravi ženi na koncu, da bo tisti, ki bo pil od njegove vode, postal živ izvir. Ta ista besedna zveza »živ izvir« v Apostolskih delih 3,8 v prenesenem pomenu opisuje premikanje človeka, ki je bil donedavno hrom. Življenje, ki ga daje Jezus, torej ni slabotno, počasno, medlo, in je tudi dosti več, kot samo nek prehod v novo stanje. Jezusovo življenje je zamenjava izgubljenosti z odrešenjem. Njegovo življenje je kot izvir vode, ki teče v potok, nato v reko in se na koncu razširja v ocean večnosti.

8. In končno, srečanje med Samarijanko in Jezusom je

pravzaprav srečanje med grehom in milostjo.

Ljudje grešimo, zato ostajamo brez Božje slave. Kajti zaradi greha se je pojavil prepad med človekom in Bogom. Kaj sploh je greh? V grškem izvirniku greh (gr. »hamartia«) pomeni zgrešiti cilj. Kot če bi streljali na tarčo in bi zgrešili cilj. Vrgli bi mimo, tarče pač ne bi zadeli. To pomeni greh. Greh pomeniti ne doseči cilja, ne imeti smisla, iti po poti smrti. A to še ni konec zgodbe. Ker je človek Bogu obrnil hrbet, je Bog poslal rešitev v Jezusu Kristusu. Jezus ni energija, ni optimizem, ni energetska točka, tudi ni nek slučaj, ampak konkretna oseba. Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče ne pogubil, ampak bi imel večno življenje, to je, da bi imel vir žive vode. Zato je Jezus umrl na križu, zaradi greha. Ampak je tretji

dan vstal od mrtvih, da bi po njem lahko vsak človek prejel odpuščanje grehov in novo življenje. Jezus je torej umrl zaradi neizmerne ljubezni do slehernega človeka in da vsakomur lahko odpusti grehe. In to je milost. To pomeni imeti v življenju smisel. Branje Svetega Pisma, obiskovanje cerkvenih srečanj, poslušanje pridig v skupnosti, molitev in pogovor z Bogom doma – vse to pomaga odstreti Božjo ljubezen v osebem življenju in pomeni »srečanje z milostjo.« Duša ni več duhovno dehidrirana, ampak jo navdaja veselje zaradi tega, ker ima cilj, ki je Božje naročje.

Marija Barborič
 evangelijska
 pastoralna delavka in
 voditeljica molitvene
 skupine v
 Evangelijski cerkvi
 v Novem mestu

Njegove rane

Pred nekaj leti sem brala zgodbo nekega tetraplegika. V intervjuju je povedal, da je Bogu hvaležen za svojo nesrečo. Nato je razložil, od kje ta hvaležnost. Dokler je bil zdrav, se ni zavedal, kakšno bogastvo je zdravje, niti ni znal ceniti življenja. Dejal je, da sploh ni znal živeti, čeprav je užival. Veliko je potoval, se družil s prijatelji, privlačili so ga ekstremni, adrenalinski športi. Zato je postal zmajar. Po nekaj letih je ravno z zmajem doživel hudo nesrečo. Preživel je le po čudežu. Izvedel je, da bo vse življenje priklenjen na

voziček in odvisen od pomoči drugih. To je bil zanj najhujši možen šok. Rabil je kar nekaj časa, da se je sprijaznil. Danes pa je za nesrečo hvaležen Bogu. Dokler je bil zdrav, namreč ni vedel, da ima en čudovit talent: to je talent za risanje. Po nesreči pa je začel slikati z usti in v ustvarjanju slik zelo uživa. Po nesreči je tudi spoznal, kako čudovito družino ima. Pred nesrečo za njo ni imel časa in posledično so si bili skoraj tuji. Danes je še toliko bolj hvaležen Bogu, ker se zaveda objema domače hiše. Pred nesrečo je mislil, da življenje živi v vsej polnosti, po kruti izkušnji pa je odkril, da je samo bežal sam pred sabo. Iskal je srečo in zadovoljstvo

daleč naokoli in v raznih stvareh, a vse, kar je potreboval, je v resnici imel doma.

Ljudje se pogostokrat ne zavedamo veličine in pomembnosti vere, dokler ne doživimo česa hudega. V Svetem pismu, v knjigi Razodetje, lahko preberemo naslednje Jezusovo sporočilo vernikom, ki so živeli v mestu Filadelfija: »Trdno drži, kar imaš, da ti nihče ne odvzame venca.« (Raz 3,11). Večina svetopisemskih mož in žena je šla skozi obdobja težav in bridkosti, ko je bila njihova vera na tnalu. Tudi Tomaž, eden od dvanajsterih mož, ki si jih je Jezus izbral za učence in apostole, in ki se ga je prijel vzdevek »nejeverni«.

»Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila tam, kjer so se učenci zadrževali, vrata iz strahu pred Judi zaklenjena, je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: 'Mir vam bodi!' In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran. Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda. Tedaj jim je Jezus spet rekel: 'Mir vam bodi! Kakor je

Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam.' In ko je to izrekel, je dihnil vanje in jim dejal: 'Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.' Tomaža, enega izmed dvanajsterih, ki se je imenoval Dvojček, pa ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus. Drugi učenci so mu torej pripovedovali: 'Gospoda smo videli.' On pa jim je rekel: 'Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebeljev in ne vtaknem prsta v rane od žebeljev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.' Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž z njimi. Jezus je prišel pri zaprtih vratih, stopil mednje in jim rekel: 'Mir vam bodi!' Potem je rekel Tomažu: 'Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.' Tomaž mu je odgovoril in rekel: 'Moj Gospod in moj Bog!' Jezus mu je rekel: 'Ker si me videl, veruješ? Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!' (Jn 20,19-29)«

Jezus se po vstajenju prvič prikaže

svojim učencem, a učenca Tomaža takrat ni bilo poleg. Čez čas, ko se jim pridruži, najde svoje tovariše vse navdušene, ko mu z radostjo vsi vse vprek govorijo: »Gospoda smo videli.« Vendar to njihovo navdušenje Tomaža ni ganilo, ampak je še poglobilo njegovo agonijo. Že od vsega začetka Jezusovega javnega delovanja je Tomaž sledil Jezusu. Bil je nemirna duša, ki je iskal pravi smisel življenja. Ko se je srečal z

Jezusom, je v srcu začutil, da je našel, kar je iskal. Ob Jezusovih nogah, ko je poslušal njegov glas in vpiljal njegove besede, je prvič začutil tisti blaženi mir, ki si ga je tako želel. Kamorkoli je Jezus šel, mu je Tomaž sledil. In izmed vse tiste množice, ki se je okoli Jezusa zbirala, si je Jezus za enega od svojih dvanajsterih učencev in apostolov izbral prav Tomaža. Kako je moralo vzdrhteti njegovo srce, ko so se Jezusove oči

ustavile tudi pri njem. Ko ga je poklical, naj pristopi bliže. Srce mu je vzdrtelo od ganjenosti, ko je uvidel, da ga Jezus hoče imeti za sodelavca. Ni mu bilo škoda ne časa ne truda in ne napora, ko je hodil z Jezusom, se učil in ga ubogal. V treh letih je lahko Jezusa dodobra spoznal. Spoznal, da je Jezus tisti Mesija, o katerem je pisala vsa Stara Zaveza. Kako drugačen je bil Jezus od tedanjih duhovnikov, farizejev in pismoukov.

Kako ljubeče in sočutno je bilo njegovo srce do grešnikov, bolnih, trpečih, nemirnih... Njegove besede so bile kot balzam za trpečo dušo. Česar koli se je dotaknil, je ozdravelo, se je umirilo, se je pomnožilo. Kako srečen je moral biti Tomaž, ko je spoznal, da je Jezus ta Mesija, ki ga je pričakoval ves Izrael. Ob vsakem čudežu in znamenju mu je vera v Jezusa bolj in bolj rasla in se poglobljala. Jezusa je toliko vzljubil,

da je bil pripravljen celo umreti z njim. »Tomaž, ki se je imenoval Dvojček, je tedaj rekel součencem: 'Pojdimo še mi, da umremo z njim!'« (Jn 11,16)

In ko je bil prepričan, da ga niti smrt ne more več ločiti od Jezusa, je Tomaž doživel najtemnejšo noč v svojem življenju. Bil je priča dogodkom, ko so njegovega dragega Jezusa izdali, zvezali in blatili kot najhujšega zločinca. Težko si je predstavljati agonijo Tomaževe duše, ko je gledal bičanje in križanje tistega Jezusa, za katerega je bil prepričan, da je Mesija. V trenutku se mu je zrušil ves svet. Bil je zmeden in samo nemočno je lahko gledal, kaj se dogaja. Suvalo ga je v srcu, ko je množica kričala proti Jezusu: »Križaj ga!« Težko si je predstavljati, da ljudje, ki jim je Jezus izkazoval le dobroto in usmiljenje, Jezusu sedaj vračajo s tem, da mu želijo najbolj kruto smrt. Jezus, pred katerim so bežali demoni, pred katerim je utihnil vihar in so se umirili valovi in čigar glas je iz groba priklical celo mrtvega Lazarja – je bil sedaj tiho in se je kot

najbolj nemočno bitje prepustil svojim krvnikom. Lahko je reči »nejeverni Tomaž«, vendar ob takšnem prizoru bi se omajala še tako globoka vera. Ko je Tomaž od šoka prišel malo k sebi, mu je rojilo po glavi na tisoče vprašanj: »Sem se zmotil? Sem v prazno zapravil vsa ta leta? Komu naj še verjamem? Kam naj zdaj grem? Kdo je potem ta Jezus? Je prevarant? Če ni Mesija, kako je lahko delal takšna znamenja in čudeže? Kdo me potem sploh lahko reši? O, Bog, le kdo mi lahko odgovori na vse to?«

Ste se znašli kdaj v taki situaciji, ko vam je duša le še ječala, ko se vam je zdelo, da se vam je zrušil ves svet, ko se vam je vera tako omajala, da niste več vedeli, ali ste sploh še na pravi poti? Kot da ste padli v neko temno brezno, kjer ni izhoda? Ko ste se umaknili v samoto, stran od ljudi in begali sem ter tja in je bila vaša molitev le še ječanje? Bog pa je bil tiho...

»Drugi učenci so mu torej pripovedovali: 'Gospoda smo videli.' On pa jim je rekel: 'Če ne vidim na

njegovih rokah rane od žebļjev in ne vtaknem prsta v rane od žebļjev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.« Ko so učenci Tomažu veselo pripovedovali, da so videli Gospoda in da je k njim prišel skozi zaprta in zaklenjena vrata, je bilo Tomaževo srce tako otopelo in zmedeno, da tega pripovedovanja ni mogel sprejeti. Nič več ni vedel, kaj naj še verjame, komu naj še verjame in tudi veseliti se ni mogel z ostalimi. Le nemočno je lahko rekel: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebļjev in ne vtaknem prsta v rane od žebļjev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.« Tomaž ni rekel: »Ko bom na svoje oči videl, kako Jezus vstopa skozi zaprta vrata, bom verjel.« V stanju, v kakršnem je Tomaž bil, ni potreboval še enega čudeža, kajti njegove oči so videle že veliko čudežev. Njegov dvom in zmedo v njegovem srcu lahko razblinijo le Jezusove rane. In le to si je še želel, da bi videl Jezusa Kristusa, in to križanega.

Tudi takrat je živel mnogo ljudi, ki jim je bilo ime Jezus – Jehošua, in tudi

takrat so bili ljudje, ki so se predstavljali za mesije in duhovne vodje, vendar pa Tomaž ni želel katerega koli Jezusa ali voditelja. Njegovo srce je hrepenelo po Jezusu, ki na svojih rokah nosi znamenja od žebļjev. Jezusa je poznal, saj mu je sledil tri leta, in če je ta Jezus res živ, potem na svojih rokah nosi znamenja od žebļjev. Le če bo to videl, bo verjel. Tomaž je vedel za besede, s katerimi jih je Jezus opozarjal na previdnost in čuječnost, da bodo nastopili lažni mesije in lažni kristusi: »Vstali bodo namreč lažni kristusi in lažni preroki in bodo delali velika znamenja in čudeže, tako da bi zavedli celo izvoljene, če bo mogoče. Glejte, vnaprej sem vam povedal. Če vam torej porečejo: 'V puščavi je,' ne hodite tja; ali 'V hiši je,' ne verjemite.« (Mt 24,24-26). Tomaž si je želel tistega Jezusa, ki ga je ljubil. Na svoje lastne oči se je želel prepričati, da Jezus res živi. In le njegove rane ga lahko prepričajo. Zato pravi: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebļjev in ne vtaknem prsta v rane od žebļjev in ne položim

roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.«

Po enem tednu so bili učenci zopet zbrani na istem kraju. In med njimi je bil tudi Tomaž. Tedaj je mednje skozi zaklenjena vrata vstopil Jezus in jih pozdravil: »Mir vam bodi!« Stopil je do Tomaža in mu rekel: »'Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.' Tomaž mu je odgovoril in rekel: 'Moj Gospod in moj Bog!'« Kamorkoli Jezus vstopi, prinese mir. Tomaž, ki je bil zbeگان, zmeden, ranjen, obupan, nemočen, nemiren, je potreboval križanega Jezusa, nosilca miru in upanja. Ko ga je Jezus pozval, naj položi prst v njegove rane, je Tomaž, brez da bi se z dotikom o ranah prepričal, vzkliknil: »Moj Gospod in moj Bog!«

Morda se počutiš kakor Tomaž, ko so se nad njegovo vero zgrnili črni temni oblaki. Leta in leta si zvesto hodil z Bogom, ga spoznaval in ga vzljubil. Bil si prepričan, da te niti smrt ne more več ločiti od njega. Potem pa se je kot strela z jasnega, ko si najmanj

pričakoval, zgodilo nekaj, da si skoraj izgubil vero. Ne veš več, komu bi še verjel, kaj bi še verjel, koga poslušal in komu sploh bi še sledil. Prepričan si bil, da poznaš Boga, veselil si se in slavil njegovo čudovito milost in ime. Potem pa si morda doživel nekaj, o čemer je vernike v Korintu opozarjal že apostol Pavel: »Bojim pa se, da se ne bi vaše misli skazile in oddaljile od preprostosti, čistosti do Kristusa, kakor je kača s svojo zvijačnostjo preslepila Evo. Če namreč pride kdo in oznanja drugega Jezusa, ki ga mi nismo oznanili, ali če prejmete drugega Duha, ki ga niste prejeli, ali drug evangelij, ki ga niste sprejeli, kar voljno prenašate.« (2 Kor 11,3-4) Kot odgovor je Pavel na drugem mestu zapisal: »Sklenil sem namreč, da med vami ne bom vedel za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega.« (1 Kor 2,2) In še: »Meni pa Bog ne daj, da bi se hvalil, razen s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa, po katerem je bil svet križan zame, jaz pa svetu.« (Gal 6,14)

Sam Gospod Jezus nas na več mestih v Svetem Pismu spominja, da pridejo hudi časi in zmeda in da naj bomo zato previdni, kaj poslušamo in kaj verjamemo. Bodimo kakor apostol Tomaž in apostol Pavel, ki nista želela, da bi čudeži ali karkoli drugega

potrjevalo njuno vero v Jezusa. Nista namreč dovolila, da bi se hvalila s čimerkoli drugim, razen s križem Gospoda Jezusa. Tako kot so Jezusove rane ozdravile Tomažovo izmučeno dušo, naj ozdravijo tudi našo dušo, našega duha in naše telo.

Thomas Watson
(1620 – 1686)

Solze kesanja

Ni druge poti do raja kot pot, ki je posuta s solzami kesanja. Dokler je grenki greh v nas močan, Kristus ni sladek. Zakaj so studenci kesanja prenehali teči? Ali grešniki ne vedo, da se morajo pokesati? Ali niso bili opozorjeni? Ali niso Bogu zvesti odposlanci dvignili svojih glasov kot zvoka trobente in pozvali ljudi h kesanju? Mnogo orodja je potrebno, da se oklešejo kamena srca! Ali mislimo, da bo dobri Bog še dolgo trpel naše izzivanje?

Nekateri smatrajo, da so blagoslovljeni, ker imajo kup verskega znanja. Vendar kaj nam koristi znanje Svetega pisma, če je brez kesanja? Znanje in grešno srce pomenita isto kot lep obraz, vendar z rakom na prsih. Znanje brez kesanja vodi v pekel. Solze kesanja pa lahko primerjamo z dišavnico miro, ki je sicer grenkega okusa, vendar ima

sladek in osvežilen vonj. Tako ima tudi kesanje, čeprav je samo po sebi grenko, sladke učinke večnega življenja. Prinaša notranji mir in blagoslov.

V grehu moramo najti več grenkobe kot smo v njem kdajkoli našli sladkosti. Prav gotovo je kralj David okusil več grenkobe v kesanju, kot pa je čutil ugodja pri tuji ženi, Betsabeji. David je bil kriv greha prešuštva, umora in mnogih laži, vendar so solze kesanja oprale njegovo dušo. Solze imajo štiri kvalitete: so vlažen, slane, vroče in grenke. Vroče, da ogrejejo zaledenelo vest; vlažne, da omehčajo trdo srce; slane, da kot konzervans utrdijo dušo pred grehom in grenke, da nas odvadijo ljubiti grešni svet. Dodal bom še peto kvaliteto: solze so sladke, ker dajejo srcu notranjo radost in mir. Žalost kesanja je podobna žalosti žene na porodu: »Žena na porodu je žalostna, ker je prišla njena ura. Ko pa porodi, se ne spominja več bolečin zaradi veselja, ker se je človek rodil na svet.« (Jn 16,21)

Bodi tako hiter v kesanju kot si sam želiš, da bi bil Bog hiter v svoji milosti

do tebe. Mnogi, ki so se nameravali pokesati, so umrli in bodo po sodbi končali v pekel. Satan se trudi, kolikor more, da odvrne ljudi od kesanja. Ko opazi, da nekdo resno razmišlja o spreobrnjenju, mu šepeta, naj še malo počaka. Odlasati s kesanjem pa je zelo nevarno. Bolj ko nekdo greši, težje se bo odločil za kesanje. Odlasjanje otrdi srce, okrepi greh in daje satanu popolno oblast. Divjo rastlino je mogoče na začetku z lahkoto izrjavati, a ko razširi svoje korenine globoko v zemljo, je to težko. Težko je odstraniti ukoreninjeni greh. Dlje časa ko led zmrzuje, težje ga je zdrobiti. Dlje časa ko človek greši, težje je zlomiti njegovo otrdelo srce. Zanašati se samo na Božjo milost je lahko usodno. Mnogi srkajo strup iz te sladke rože. Marsikdo pravi: »Kristus je umrl in s tem storil vse zame, torej lahko jaz le sedim na lovorikah Božje milosti in čakam.« Lahko rečem, da je takšno razmišljanje o Božji milosti nevarno. Nekateri menijo, da lahko zaradi Božje milosti negujejo greh. Psalmist pa pravi: »Pri tebi je odpuščanje grehov, da bi ti s

spoštovanjem služil.« (Ps 130,4) Ali lahko človek pričakuje milost, če Boga izziva s svojo grešnostjo? Mnogi bi raje zaspali na poti v pekel, kakor da bi jokali na poti v nebesa.

Greh je kakor črn oblak, ki zakrije sonce. In če sonca ne vidimo, to ne pomeni, da zato sonca ni. Grešnik Boga ne more videti, niti ga spoznati. Zato preženimo temne oblake grešnosti s solzami kesanja, da nam posije sonce Božje pravičnosti.

Prevod: M. M.

Dr. Daniel Brkič

Brez odpuščanja ni prihodnosti

»Bodite drug do drugega dobrosrčni in usmiljeni ter drug drugemu odpuščajte, kakor je tudi vam Bog milostno odpustil v Kristusu.« (Ef 4,32)

Kaj je najhujši greh kristjana? Umor? Prešuštvo? Laž? Incest, krvoskranstvo? Sveto pismo pravi, da z Božje perspektive ni razlike glede greha, kajti »kdor se drži vse postave, krši pa eno zapoved, je kriv za kršitev vseh.« (Jak 2,10) Iz svoji lastnih izkušenj lahko potrdim, da je najbolj uničujoči greh greh zagrenjenosti. Kadar se me polastil zagrenjenost, je huje, kot če bi zbolel za rakom, kajti zagrenjenost razžira odnose. »Pazite, da nihče ne ostane brez Božje milosti, da ne bo pognala kaka grenka korenina, ki bi povzročila zmedo in bi se z njo mnogi omadeževali.« (Heb 12,15)

Kaj je nasprotje zagrenjenosti? Odpuščanje. Odpuščanje prinaša osvoboditev in ozdravitev. Zato je apostol Pavel vernikom v Efezu napisal: »Bodite drug do drugega dobrosrčni in usmiljeni ter drug drugemu odpuščajte, kakor je tudi vam Bog milostno odpustil v Kristusu.« Če bi me kdo vprašal, ali sem pripravljen odpustiti, bi moral odgovoriti: »Kot Jezusov učenec sploh nimam druge izbire.« Zakaj? Zato, ker brez odpuščanja ni prihodnosti. (Desmond Tutu, Nobelov nagrajenec za mir) Brez odpuščanja ni svobode, ni okrevanja, ni celjenja ran, ni miru. Zato ne čudi, da je odpuščanje glavni nauk Svetega pisma. »Slávi, moja duša, Gospoda ..., ki odpušča vso tvojo krivdo, kakor je vzhod oddaljen od zahoda ...« (Ps 103,2-3.12) »Jaz sem, jaz sem tisti, ki izbrisujem tvoje prestopke zaradi sebe in se ne spominjam tvojih grehov.« (Iz 43,25) »Spet se nas bo usmilil, poteptal bo naše krivde. V globino morja boš zagnal vse naše grehe.« (Mih 7,19) »Vsakomur, ki veruje vanj, so odpuščeni njegovi

grehi.« (Apd 10,43) »V njem, po njegovi krvi, imamo odkupitev, odpuščanje prestopkov po bogastvu njegove milosti.« (Ef 1,7) Odpuščanje se vedno začne z Božje strani. Če nam Bog ne bi odpustil, bi mi za večno nosili svoje grehe in bi trpeli pod bremenom krivde. Odpuščanje je kot hoja z dvema nogama. Brez tega ne morem iti naprej. Najprej Bog odpušča meni, zato da jaz odpuščam bližnjemu. Bog sam mi je pokazal, kako odpuščati. Zato lahko zahteva, da ga v tem posnemam. »In kadar vstanete k molitvi, odpustite, če imate kaj proti komu, da vam tudi vaš Oče, ki je v nebesih, odpusti vaše prestopke.« (Mr 11,25)

Biblična grška beseda za odpuščanje je izpeljanka iz besede *charis*, milost. Nekomu odpustiti pomeni biti do nekoga milosten. Natančneje povedano: iz hvaležnosti Bogu, da odpušča meni, jaz sočutno odpuščam drugim. Prijaznost in naklonjenost, ki jo Bog izkazuje do mene, izražam s prijaznostjo in z naklonjenostjo do drugih. V prebrani vrstici je še en

grški izraz, ki nam pomaga osvetliti dojemanje pravega odpuščanja. Gre za dobrosrčnost. Zdravnik Hipókrat je ta izraz uporabil za opis notranjega dela človekovega telesa. Odpuščanje mora torej priti iz najgloblje notranjosti srca. Božje usmiljenje do mene mi ne da miru, da bi lahko ostal miren in neprizanesljiv do bližnjih. Da bi držal zamero do njih. Moram postajati Božje vrste kristjan, zato apostol Pavel takoj za tem nadaljuje: »Posnemajte (mimetes) torej Boga, saj ste njegovi ljubljene otroci (tekna agapeta)...« (Ef 5,1) Na tem mestu je apostol zapisal grško besedo *mimetes*. Iz te besede je nastala naša beseda *mimika*, *mimikrija*, kar pomeni nekoga oponašati, posnemati. Jaz moram biti imitator svojega vzornika, Boga. Živeti moram v kraljestvu ljubezni. Če hočem iskati Božje obličje, moram najprej spremeniti svoje srce. Ne le, da govorim o Božji ljubezni, ampak moram Božjo ljubezen živeti.

Zdravnik, misijonar in teolog Dr. Albert Schweitzer, je vprašal: »Katera

vzgoja otrok je najboljša?» Potem pa je odgovoril: »Prvič, zgled. Drugič, zgled. In tretjič, zgled. Zgledi vlečejo.« Znani pridigar in teolog dr. Martin Lloyd Jones pa je zapisal, da je celotno krščanstvo povzeto v stavku: »Posnemajte torej Boga, saj ste njegovi ljubljene otroci.« Bral sem o guvernerju zvezne države Maryland, ki je vodil republikanski shod, konvencijo, predsednika Richarda Nixona. Z njim se je na letališču v New Yorku slučajno zapletel v pogovor metodistični pastor. Govorila sta o svojih starših. Guverner mu je ponosno govoril o svoji pobožni mami. Rekel je, da je imela

nenavadne, redke, presenetljive in čudne navade. Namreč, ko je šla v cerkvi k oltarju h Gospodovi večerji, je pred tem snela ves nakit, uhanje, zapestnico, verižico in prstane ter vse to dala v torbico, nakar je pokleknila. Potem pa je nadaljeval: »Ali veste, da sem tudi sebe, toliko let kasneje, zalotil, da počnem enako? Ko grem h Gospodovi večerji snamem svoj prstan in uro ter poklekнем.« Pastor je guvernerja pohvalil. Guverner pa je nadaljeval: »Gospod pastor, ampak to ni vse. Prejšnjo nedeljo, ko je ob meni stal moj sin, sem zalotil tudi njega, da je naredil tako kot jaz; snel je svoje najstniške prstane in uro ter pokleknil

poleg mene in pred Gospoda Boga.« Zgledi res vlečejo. Zato apostol Pavel pravi: »Posnemajte (mimetes) Boga, saj ste njegovi ljubljene otroci ...« Apostol Pavel je to dojel, zato je zapisal: »Postanite moji posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov.« (1 Kor 11,1) »In vi ste začeli posnemati nas in Gospoda ...« (1 Tes 1,6)

Kdor je rojen iz Boga, posnema Boga. Ne morem posnemati nekoga, ki ga ne poznam. Te dni sem bral o človeku, ki je moral na tekmovanju oponašati Charliea Chaplina. To je bil zanj velik izziv. Najprej je moral gledati veliko njegovih filmov, brati

njegov življenjepiš, vaditi in vaditi, in uspelo mu je. Če hočem posnemati Boga, se moram z njim družiti. Ni bližnjic. To me stane življenja. Kajti prava ljubezen je draga in opazna. Podoben moram biti majhnemu dečku, ki hodi po zasneženi poti in vpije: »Očka, poglej me, hodim po tvojih stopinjah!« Jezus Kristus so Božje stopinje na tem svetu. Hoditi po njegovih stopinjah pomeni ljubiti in odpuščati. Odpuščanje je končna oblika ljubezni, je zaključni izpit. »Šibki ne morejo odpustiti. Odpuščanje je lastnost, oznaka močnih. (M. Gandhi) To mora biti sled, ki jo puščam za sabo. Ljubiti celo svoje sovražnike. Blagoslavljeni jih, ne pa jih preklinjati.

Bog je v Kristusu odpustil meni. Odkupil me je. Umrl je za moje grehe in prestopke. Jezus je izplačal ves moj dolg. »Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen.« (1 Jn 1,9) Jaz sem Bogu tako hvaležen, da je v tej vrstici zapisana besedica vse, kajti

skušnjavec me stalno vznemirja z mislijo, da mi Bog ne bo odpustil vseh mojih prestopkov. Vendar ni razloga, da bi živel z občutkom krivde. Ni osnove, da bi imel izkrivljeno podobo Boga. Bog mi je milostno odpustil, čeprav si tega ne zaslužim, celo že takrat, ko sem bil še grešnik. (Rim 5,8) Bog mi odpušča globoko, iz srca, kot da se ne bi nikoli zgodilo. In to ne le omejeno krat. Pomislimo, kajti če je Jezus rekel Petru, naj odpusti svojemu bratu sedemdeset krat sedem krat, kako bi pravični Bog od mene zahteval, naj naredim nekaj, česar on sam ne bi naredil?

Največji dokaz krščanske zrelosti je odpuščanje. Ne pa, koliko krat sem prebral Sveto pismo, koliko denarja darujem, koliko darov Svetega Duha imam ali pa koliko čudežev je Bog naredil skozi mene ... Šele z odpuščanjem posnemam Boga. Odpuščanje je dokaz ljubezni, ponižnosti in krščanske zrelosti. Prosim za odpuščanje in odpuščati pa ni lahko. A ker nam je Bog odpustil veliko, moramo biti tudi mi pripravljeni drugim

odpustiti malo, ne pa od njih terjati več ali pa jih neusmiljeno daviti. Jezus nas je glede tega poučil v priliki o dveh dolžnikih. (Mt 18) »Posnemajte torej Boga, saj ste njegovi ljubljene otroci.« Pred leti sem bral o dečku, kateremu je v Romuniji, v totalitarnem komunističnem sistemu, ječar do smrti pretepel mamo, ker je bila kristjanka. Dogodek pa so politično zamaskirali, da zanj ni nihče odgovarjal. Nekega dne pa je na ubijalčeva vrata doma potrkal deček in za dan žena prinesel njegovi ženi šopek cvetja, rekoč: »Jaz nimam več svoje mame, zato sem se spomnil na vas.« Gesta dečkovega odpuščanja jih je toliko pretresla, da so postali tudi oni kristjani. Ta deček je zares posnemal Boga.

Odpuščanje je Božji načrt za Zemljane. Samo v tem je rešitev. Brez odpuščanja ni prihodnosti. Svetopi-semsko odpuščanje pomeni obrniti ključ in odpreti vrata ječe ter stopiti v svobodo. Pomeni čez neizplačljivi dolg potegniti črto ter z velikim črkami zapisati: Odplačano. To pomeni v sodni dvorani udariti s kladivom in

razglasiti: Ni kriv. Oduščanje ni stvar razpoloženja ali pa občutkov. Oduščanje je stvar odločitve. Nihče si ne zasluži oduščanja. Oduščanje je dar. Je milost. Kako pa vem, da sem odpustil? Ko več noč in dan ne razmišljam o tem. Ko mi več ni treba stalno govoriti o tem. Ko ne čutim potrebe po maščevanju. Ko v srcu ni več jeze, prizadetosti in zagrenjenosti. Ko svojim dolžnikom želim dobro, čeprav čutim bolečino in rane v srcu. Oduščanje je več kot dogodek. Ni sredstvo za manipulacijo z ljudmi. Oduščanje je proces, ki ga vodi Sveti Duh. In ko dozori, obrodi sad ljubezni in zmage. Oduščanje je ena stvar, sprava pa je druga stvar. Oduščanje je odvisno od mene, sprava pa je odvisna tudi od druge osebe.

Priznam, da me krivica boli. To me svari, naj jaz drugih ne prizadenem. Tudi če težak spomin zamere ostane, ampak me več ne zaslužuje in me ne hromi. Da nekomu odpustim, ne rabim njegovega dovoljenja ali pa privolitve. To je stvar odločitve mojega srca, moje svobode. In tudi če

me kdo ne prosi za oduščanje, je dobro, da mu odpustim. Kot je Jezus dopustil nam: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!« »Oče naš, ki si v nebesih ... odpusti nam, kakor tudi mi odpustimo svojim dolžnikom ...«

Idealno je, ko si lahko krivec in žrtev odpustita. Ampak največkrat ni tako. Corrie Ten Boom, ki je bila žrtev nacizma, je zapisala, kako ji je svetoval glede oduščanja pastor, ko ji je rekel: »Sestra, poglej, tam v zvoniku je zvon, ki zazvoni, če spodaj potegneš z vrvjo. Potem zvon nekaj časa odzvanja in končno se umirja, počasneje in počasneje, dokler ne utihne in se ne zaustavi. Če pa znova in znova vlečemo vrv tega, kar se nam je zgodilo, pa bo vnovič in vnovič zvonilo. Če hočeš, da bo bolečina zbledela, se ne vračaj stalno k njej. Raje se zateci k Bogu in mu zaupaj in ti bo dal mir v mislih in čustvih.« Človeško gledano je oduščanje nemogoče. Sami po sebi nimamo toliko moči. V moči Svetega Duha, ki je izlit v naša srca, pa so tudi nemogoče reči mogoče.

Med drugo svetovno vojno, ko so se zavezniški vojaki borili v Franciji, je v strelnem ognju umrl vojak. Po končani bitki so ga želeli njegovi prijatelji dostojno pokopati. Šli so na bližnje vaško pokopališče, a odgovorni grobar ni dovolil, da bi ga tam pokopali. Rekel je: »On ne more biti tu pokopan, ker ni naš krajan.« Tako je vojakom pokazal, kje ga lahko pokopljejo zunaj ograje. Z žalostjo so ga pokopali zunaj pokopališča in se vrnili v bitko. Nekaj mesecev kasneje so se vojaki vrnili, da bi postavili svojemu prijatelju obeležje na grobu. Bili so presenečeni, ker niso našli prijateljevega groba. Ker niso vedeli, kaj naj storijo, so šli grobarja vprašat, kaj se je zgodilo. Povedal jim je, da več ni mogel mirno spati, odkar so pokopali njihovega prijatelja zunaj ograje. Da ga je pekla vest, ker je bil tako neznačajan in nekrščanski. Rad bi se jim opravičil, a ni vedel, kje bi jih našel. Bal se je, kako bo umrl s tolikšno težo na duši. Želel si je, da bi mu bilo odpuščeno. Zato je neko jutro zgodaj vstal in prestavil ograjo in tako grob padlega vojaka vključil v

pokopališče. Brez odpuščanja res ni prihodnosti.

Dragi prijatelji, to je Bog storil za nas. Ni mogel ostati miren, medtem ko smo bili mi na napačni strani ograje. Želel nas je vključiti v družino odrešenih, zato je poslal na svet svojega Sina, Gospoda Jezusa Kristusa. On je s svojo smrtjo na križu prestavil ograjo, ki nas je ločevala. Če je Bog premaknil ograjo zaradi nas, zakaj ne bi mi storili enako za druge? Zakaj ga ne bi v tem posnemali? Odpuščanje je srce evangelija. Božje srce je napolnjeno z ljubeznijo, v središču srca pa stoji golgotski križ. Bog z nami ne postopa po črki zakona, ampak po milosti. Narava ljubezni je vedno darovanje. Bog me ni ustvaril zato, da bi jaz ljubil njega, ampak prvenstveno zato, da on ljubi mene in me uči odpuščati. Ustvarjen sem zato, da posnemam Boga. »Bodite drug do drugega dobrasrčni in usmiljeni ter drug drugemu odpuščajte, kakor je tudi vam Bog milostno odpustil v Kristusu.«

C. H. Spurgeon (1834-1892)

Tudi črna kokoš znese belo jajce

Jajce je belo, četudi je kokoš črna kakor oglje. Iz slabega se lahko po veliki Božji dobroti izcimi dobro. Iz črnih oblakov rosi osvežilni dež, v temnih rudnikih pa najdemo lesketajoče se drage kamne. Tako tudi iz najhujših nadlog pridejo največji blagoslovi. Hud mraz napravi zemljo prhko in rodovitno, močni vetrovi pa utrdijo korenine starih hrastov. Bog nam pošilja svoja ljubezenska pisma, ki pa imajo pogosto črno obrobljene robove. Bodimo srčni, bratje in sestre! Najtemnejša noč se ob svojem času spremeni v krasno jutro. Vsi obiskujemo šolo življenja in naš veliki Učitelj zapiše marsikateri lep nauk na črno tablo stiske. Bolezen nas napelje, da pošljemo po nebeškega Zdravnika. Izguba prijateljev nam Jezusa še bolj omili in ko nimamo nobene opore na svetu, se toliko bolj opremo na svojega Odrešenika, prijatelja, ki je vedno z nami in nas nikoli ne izda. Tistim, ki ljubijo Boga, resnično vse pripomore k dobremu. (Rim 8,28)

»BOLEČINA JE MILOST, KI SI JE NISMO ZASLUŽILI.«

(LEON BLOY)

»NI MI TOLIKO DO TEGA, DA BI BILA RESNICA NA MOJI STRANI, AMPAK
DA SEM JAZ NA STRANI RESNICE.«

(NEZNAN)

»VZDIHOVATI NAD PRETEKLIMI TEŽAVAMI JE NAJBOLJŠI NAČIN,
DA SE POJAVIJO NOVE..«

(WILLIAM SHAKESPEAR)

»ČLOVEK SE BOJI BOLEČINE IN SE JO SKUŠA REŠITI; VENDAR SLUTI, DA
SE TAKO PRIKRAJŠA ZA POSEBEN IZVIR ŽIVLJENJA.«

(OTTO HEUSCHESLE)

»RESNICA JE PREVEČ PREPROSTA, DO CILJA MORAMO VEDNO PO
NAJBOLJ ZAKOMPLICIRANI POTI.«

(GEORGE SAND)

»V VSAKEM ŽIVLJENJU SO TRDI UDARCI, KAKOR V VSAKEM NEVIHTNEM
POLETJU, IN ČIM LEPŠE JE POLETJE, TEM MOČNEJŠE SO NEVIHTE.«

(JEREMIAS GOTTHELF)

»RESNICA POVEDANA S SLABIM NAMENOM JE HUJŠA OD VSEH LAŽI,
KI SI JIH LAHKO IZMISLITE.«

(WILLIAM BLAKE)

»BOLJE JE TRPETI ZARADI RESNICE, KOT PA BITI NAGRAJEN ZA LAŽ.«

(LEONARDO DA VINCI)

Letnik 31, številka 9-10/2015

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,

8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

